

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ

Διεύθυνση
Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης
Ροδόης

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΜΟΤΗΝΗΣ

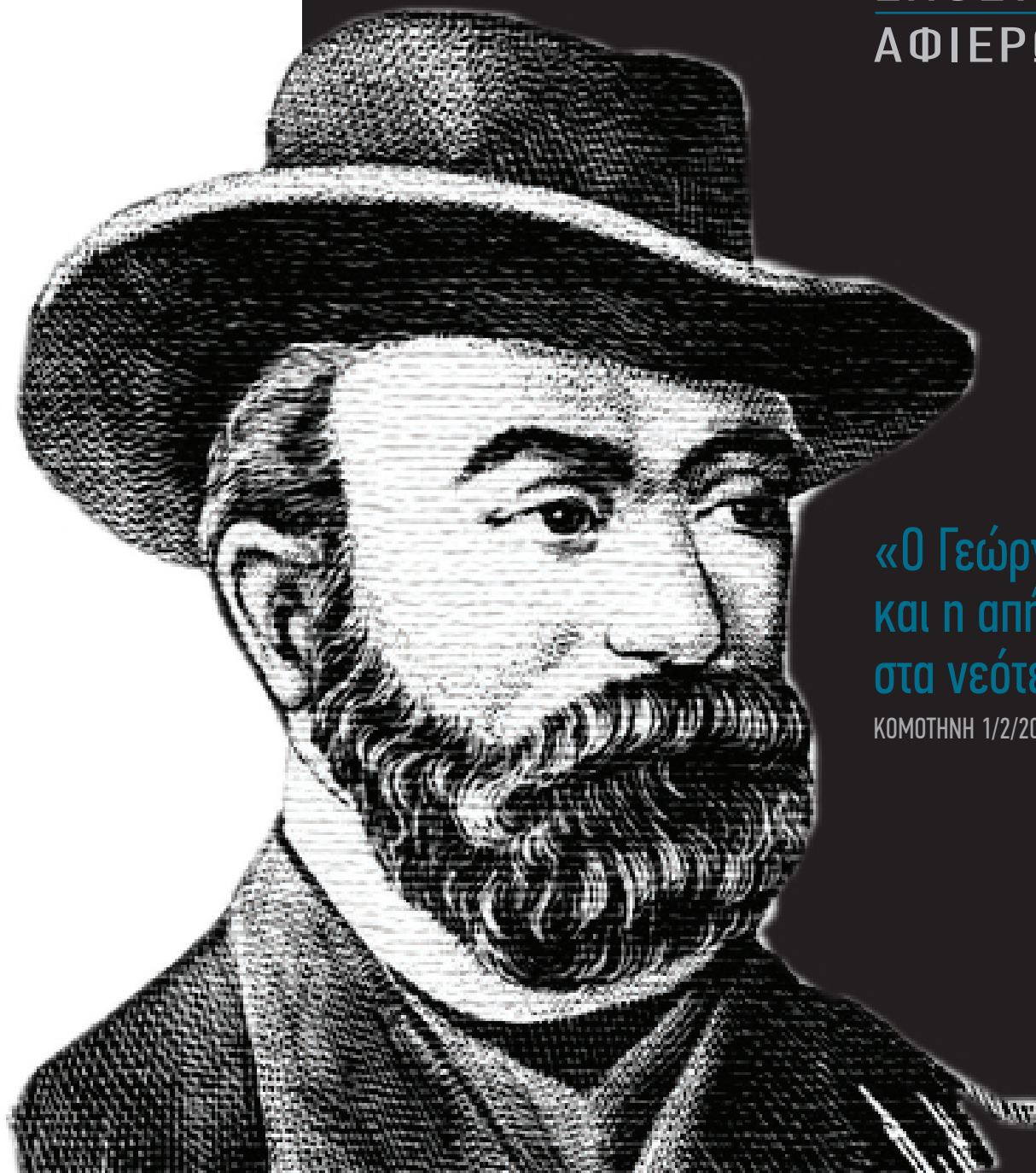
ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

Διεύθυνση
Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης
Ροδόης

ΕΝΘΕΤΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ

«Ο Γεώργιος Βιζυηνός
και η απήχηση του έργου του
στα νεότερα χρόνια»

ΚΟΜΟΤΗΝΗ 1/2/2023

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ
ΤΗΣ ΘΡΑΚΗΣ

Φόβος

της Ανδρονίκης Παντελίδου

Η ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΠΑΝΤΕΛΙΔΟΥ κατάγεται από τη Δράμα, αλλά ζει και εργάζεται ως εκπαιδευτικός για πολλά χρόνια στην Κομοτηνή. Έχει επίσης συμμετάσχει με άρθρα της σε παιδαγωγικά συνέδρια και διεθνή περιοδικά. Είναι, επιπλέον, συγγραφέας των παιδικών και εκπαιδευτικών βιβλίων *Η αλφαβητοχώρα: το Ομικρομικρούλι* και *Η αλφαβητοχώρα σε καραντίνα*. Επίσης συνεργάζεται με τοπικούς φορείς για την προώθηση της φιλαναγνωσίας στα παιδιά.

Στον Βαγγέλη Γιακουμάκη

*«Καὶ τὸ κακὸ εἶναι ποὺ ὅσο
ἐτρόμαζε, τόσο τὰ παιδιά ἐγύρευαν
νὰ τὸν ξιπάσουν μὲ κάθε τρόπο, διὰ
νὰ τρομάξει αὐτὸς καὶ νὰ γελοῦν
ἐκεῖνα»*

*Γ.Μ. Βιζυηνός,
«Ο Τρομάρας»*

Αν όλα ήταν τέλεια...
Αν μπορούσα να μη φοβάμαι καθόλου...
Αν μπορούσα να κλείσω το φόβο μου
σ' ένα μικρό κουτάκι..να το πετάξω
μακριά, μακριά, μακριά...

Με λένε Βαγγέλη...

—Δεν θέλω να πάω σήμερα στο σχολείο
μαμά! Νομίζω ότι θα αρρωστήσω. Με πονάει
το κεφάλι μου και πιστεύω ότι ανεβάζω πυ-
ρετό... σου λέω!

—Αλήθεια μικρέ μου... για να δω..Έλα να
δούμε... να βάλουμε θερμόμετρο...

—Δε χρειάζεται μαμά... αλήθεια σου λέω..Δε
νιώθω καθόλου καλά... Ας μην πάω σήμερα..

Με λένε Βαγγέλη...

—Είναι δροσερό το μέτωπό σου μικρέ μου
και το θερμόμετρο δεν ανέβηκε καθόλου.
Πες μου πώς νιώθεις; Αν χρειάζεται να φω-
νάξω τον γιατρό!

—Δε χρειάζεται να έρθει ο γιατρός μάνα. Δε
θέλω! Θα ξαπλώσω λιγάκι και δεν θα πάω στο
σχολείο σήμερα.

—Ό,τι θέλεις μικρέ μου..Ξεκουράσου! Θα
ενημερώσω τη δασκάλα σου.

Με λένε Βαγγέλη και δεν είμαι καλά...

Όχι, δεν είπα ψέματα στη μητέρα μου. Δεν εί-
μαι καλά... δεν είμαι στ' αλήθεια άρρωστος,

δεν έχω πυρετό... Όχι, δεν είπα ψέματα... Δεν
είμαι καλά... μέσα μου...

Με λένε Βαγγέλη και φοβάμαι...

Φοβάμαι...

Φοβάμαι να το πω... φοβάμαι να μιλήσω σε
σένα, στο φίλο μου, στη μάνα μου,

Φοβάμαι... στη δασκάλα, στο προπονητή
μου... φοβάμαι... στον πατέρα μου, στον ξά-
δερφό μου... ΦΟΒΑΜΑΙ!

Κλείνω το στόμα μου σφραγιστό, δεν μιλώ.

Δεν θέλω να πάω ξανά στο σχολείο!!!

ΦΟΒΑΜΑΙ σου λέω...

Με λένε Βαγγέλη...

Γιατί εμένα; Νιώθω χέρια πάνω μου, χέρια
που με πνίγουν.

Γιατί με πειράζουν; Γιατί; Είναι φίλοι αυτοί;
Είναι πειράγματα αυτά; ΦΟΒΑΜΑΙ σου λέω...

Με λένε Βαγγέλη... Ξέρεις πόσο σκοτεινό
είναι το ντουλάπι;

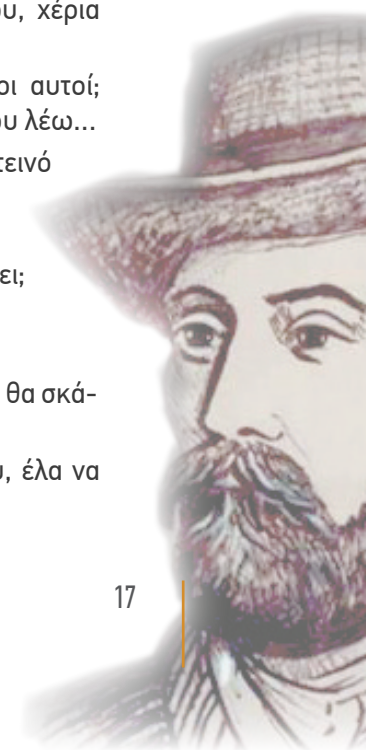
Γιατί γελάνε μαζί μου; Τι έχει γίνει;
Δεν καταλαβαίνω. Τι τους έχω κάνει;

Πόσες φορές θα με χτυπήσουν;

Γροθιές, γροθιές, καυτό νερό...

Θηλιές στο λαιμό μου, το κεφάλι μου θα σκά-
σει...

—Τι έχεις παιδί μου; Έλα κοντά μου, έλα να
μου ανοίξεις τη ψυχή σου...

—Δυσκολεύομαι, θηλιές στο λαιμό μου...
Με πνίγουν... κάθε μέρα... Δεν θέλω να πάω εκεί...

—Μίλα μου, μη φοβάσαι...

—Κλειστό το στόμα μου, βουβό... χάνεται
στη σκοτεινιά της ντουλάπας..

Με λένε Βαγγέλη..Φοβάμαι...

—Πιάσε το χέρι μου... Εγώ θα σε βοηθήσω!

—Το ξέρω, μ' αγαπάς! Το ξέρω, θα με βοηθήσεις ΤΩΡΑ.... ΜΕΤΑ; Μετά θα μου κάνουν τα χειρότερα;

—Όχι, όχι, Βαγγέλη! Πίστεψε στον εαυτό σου!
Έλα κοντά μου, μίλα μου! Δείξε μου, μη φοβάσαι... Δεν είσαι μόνος.

Με λένε Βαγγέλη και τρέμω... τρέμω απ' τον φόβο μου.

Ίσως να' φευγα καλύτερα... Ίσως να μην περιμένω την επόμενη γροθιά... Ίσως να κόψω το σχοινί της θηλιάς απ' το λαιμό... Εκεί ψηλά... φοβάμαι... εκεί ψηλά ίσως... ίσως... είναι πιο καλά. Ίσως εκεί να μη φοβάμαι πια. Ίσως εκεί να μην τρέμω. Παλεύω με τον εαυτό μου. Παλεύω με τις σκέψεις μου. Παλεύω με το σχοινί στο λαιμό μου. Με σφίγγει ακόμα πιο πολύ...

Με λένε Βαγγέλη και φοβάμαι...

Με λένε Βαγγέλη... Δεν θέλω τίποτα πια...

Όλα είναι μάταια...

—Όχι, Βαγγέλη! Πρέπει να παλέψεις. Να τα νικήσεις όλα. Να τους νικήσεις όλους.

—Γίνεται αυτό;

—ΝΑΙ, Βαγγέλη, γίνεται!!!

—Δεν γίνεται σου λέω! Πνίγομαι! Άσε με στη σκοτεινιά μου! Ποιος είσαι εσύ που μου λες ότι γίνεται; Πώς γίνεται να το παλέψω;

—ΓΙΝΕΤΑΙ ΒΑΓΓΕΛΗ!

—Όλα είναι σκοτεινά για μένα.

—Να σε ρωτήσω κάτι Βαγγέλη; Πώς τρως ένα ΘΕΡΙΟ;

—Δεν ξέρω! Δεν ΓΙΝΕΤΑΙ!

—Μπουκιά, μπουκιά! Ένα βήμα τη φορά, ένα μικρό βήμα... Θέλεις να δοκιμάσεις Βαγγέλη; Έλα, πάρε θάρρος. Βγες στο φως, βγες από τη σκοτεινιά σου...

—ΦΟΒΑΜΑΙ! Δεν μπορώ, μαμά!

ΦΟΒΑΜΑΙ! Δεν μπορώ, πατέρα!

—Ένα μικρό βήμα τη φορά... Έλα μη φοβάσαι! Η ζωή είναι χαρούμενο τραγούδι.

—Λες;

—Ναι, Βαγγέλη! Μίλα μου! Διώξε μακριά ό,τι σε βασανίζει... Το ποτάμι πριν κυθεί στον ωκεανό τρέμει από φόβο! Κοιτάζει πίσω του... βλέπει το δρόμο που έκανε. Κοιτάζει μπροστά βλέπει ωκεανό τεράστιο! Να ενωθεί μαζί του... θα χαθεί... θα χαθεί; Όχι, Βαγγέλη... το ποτάμι δεν θα χαθεί. Θα γίνει ο ωκεανός ο ίδιος...

Αντί επιλόγου

Τα βιώματα του Βιζυηνού του έδωσαν ώθηση να γράψει για τα παιδιά. Ήθελε να βλέπει τα παιδιά χαρούμενα, σε αντίθεση με τη δική του παιδική ηλικία. Δεν ασχολήθηκε τυχαία ούτε πρόχειρα με την παιδική ποίηση και πεζογραφία. Όταν έγραφε λογοτεχνικά κείμενα για παιδιά, είχε ήδη επιστημονικό, φιλοσοφικό, αισθητικό υπόστρωμα. Κατά τις πανεπιστημιακές του σπουδές ασχολήθηκε με την παιδαγωγική και την ψυχολογία. Η διδακτορική του διατριβή ακριβώς σε αυτά τα επιστημονικά πεδία αναφέρεται και υποβάλλεται και εγκρίνεται το 1881. Μετά από 128 χρόνια εκδίδεται μάλιστα σε ελληνική μετάφραση με τίτλο: “Το παιδικό παιχνίδι σε σχέση με την ψυχολογία και την παιδαγωγική”.

Πόσο κοντά μας στην ψυχή μας μιλά το παιδικό διήγημα του Βιζυηνού «Ο Τρομάρας» και πόσο επίκαιρος είναι στα λόγια του! Ο Τρομάρας ήταν ένα έξυπνο παιδί μα πολύ δειλό... Ο Βαγγέλης ήταν ένα έξυπνο παιδί μα πολύ δειλό. Τα παιδιά της γειτονιάς πείραζαν τον Τρομάρα... Τα παιδιά της σχολής πείραζαν τον Βαγγέλη... Άλλες εποχές; Ίδιες εποχές νομίζω... Ο Τρομάρας δεν είχε κάποιον να τον βοηθήσει... Ο Βαγγέλης προσπάθησε να ξεφύγει από τους νταήδες της σχολής του... Ποιος ήξερε και δεν τον βοήθησε; Ο εκφοβισμός τότε και τώρα... Ο Τρομάρας έπρεπε να χρησιμοποιήσει την εξυπνάδα του για τα βγάλει πέρα. Ο Βαγγέλης δειλίασε, κοντοστάθηκε στο ποτάμι... έγινε ωκεανός... για όλου του κόσμου τα παιδιά! Να δώσουμε το χέρι, να βοηθήσουμε αυτούς που μας φωνάζουν, να είμαστε εκεί κοντά τους... να τους ακούσουμε... Ο Τρομάρας τα κατάφερε... Ο Βαγγέλης όχι...

